

TYSON SI HRAJE S OHNĚM

Pokud je v mytologii něco, co nesnáším ještě víc než trojici starých babizen, tak jsou to býci. Loni v létě jsem na Vrchu polokrevných bojoval s Mínoútaurem. To, co jsem tentokrát viděl nahoře, bylo ještě horší: dva býci. A ne jenom tak obyčejní býci – ale bronzoví a velcí jako sloni. A dokonce ani *to* by ještě nebylo tak zlé. Navíc totiž chrlili oheň.

Jakmile jsme vystoupili z taxíku, šedé sestry vyrazily zpátky do New Yorku, kde byl život bezpečnější. Nepočkaly si ani na ty tři drachmy navíc. Jen tak nás nechaly stát na kraji silnice, Annabeth s batohem a nožem, Tysona a mě pořád ještě v ohořelých batikovaných cvičebních úborech.

„No páni,“ vydechla Annabeth a pozorovala bitvu, která zuřila na kopci.

To, co mě děsilo nejvíc, nebyli býci samotní. Ani těch deset vyzbrojených hrdinů v bronzovém brnění, kteří právě pořádně dostávali na své opancéřované zadky. Děsilo mě to, že býci běhali po celém kopci i na straně za borovicí. Tam neměli co dělat. Kouzelné hranice tábora

nepouštěly nestvůry za Thaliin strom. Ale tihle kovoví býci se tam dostali.

Jeden z hrdinů houkl: „Hraniční hlídko, ke mně!“ Byl to dívčí hlas – chraplavý a povědomý.

Hraniční hlídka? pomyslel jsem si. Tábor nemíval žádnou hraniční hlídku.

„To je Clarisse,“ řekla Annabeth. „Pojď, musíme jí pomoci.“

Hnát se na pomoc zrovna Clarisse by na mém žebříčku nutných úkolů normálně nestálo zvlášť vysoko. Patřila mezi největší násilníky v táboře. Když jsme se poprvé potkali, pokusila se mi nacpat hlavu do záchodové mísy. A byla to dcera Arése. Loni v létě jsem s ním měl dost velké tahanice, takže mě teď bůh války a všechny jeho děti ze zásady nesnášeli.

Ale na druhé straně, ta holka *byla* v maléru. Její spolumojovníci se vyděšeně rozbíhali, jak na ně býci útočili. Kolem borovice hořely široké pásy trávy. Jeden hrdina vykřikl, mával rukama, běhal dokolečka a chochol z koňských žíní na přilbě mu planul jako ohnivě číro. Clarisse měla výstroj ohořelou. Bojovala násadou zlomeného oštěpu, druhý konec trčel bez užitku zaražený do kovového spoje v rameni jednoho býka.

Otevřel jsem své pero. Zatřpytilo se, vyrostlo a ztěžklo, až jsem v rukou držel bronzový meč Anaklusmos. „Tyšone, zůstaň tady. Nechci, abys ještě víc riskoval.“

„Ne!“ zaprotestovala Annabeth. „Potřebujeme ho.“

Zůstal jsem na ni hledět. „Je to smrtelník. S těmi míči měl štěstí, ale nemůže –“